

El somni de Valentina

Li diuen Valentina Nappi, té 21 anys, és de Pompeia, i estudia disseny a la universitat. Però el seu futur professional no el veu com a dissenyadora de mobles o decoradora d'interiors: el seu somni és arribar a *pornostar*, professió en la qual ha fet ja alguna provatura en companyia de Rocco Siffredi, l'astre poderós del firmament porno italià i universal. Ara bé, la jove promesa de la pornografia no hi té tan sols, segons que afirma, un interès diguem-ne professional: "Somnie un porno –diu– que ocupe un lloc de primeríssim pla en el món de la cultura. El gran porno no ha de tenir menys dignitat que la gran arquitectura o el gran disseny." També assegura que té un estil de vida una mica *fauve*, i que "els colors encesos de la meua sexualitat són els colors de Matisse, del *Sacre du printemps* o de Positano". Són pensaments admirables que es poden trobar en el blog de l'artista, sota un nom que no diré però que traduït de l'italià seria 'en la punta del mugró'. També assegura, en una entrevista, que li agrada pensar que la seua sang napolitana és la mateixa que la dels antics, i que en aquella època Pompeia volia dir refinament, hedonisme, luxúria. La senyoreta explica així la genealogia d'un somni: "Desembre 2009. Girona. Vesprada. Taxi cap a Roses, Cala Montjoi, Restaurant El Bulli. Inici del sopar. Xoc frontal amb les emocions més potents que una pràctica humana contemporània pugua procurar. És l'inici, per a mi, d'un filó d'evolució crucial, que em portarà a ser la jove que sóc, orgullosament consagrada a una activitat la rellevància de la qual és injustament desconeguda o mal entesa: la pornografia. Es comença d'aquí: d'El Bulli, de Ferran Adrià. Mai no havia pensat que 'les coses de menjar' podrien donar tant. I tanmateix, no tenia una concepció 'idealista' de les jerarquies estètiques: ja detestava el racisme cultural propi d'un batxillerat de lletres deteriorat, estimava l'artesanía, mai no deixava de subratllar els continguts cognitius de la tècnica de sastreria o dels aspectes molt més que 'de modista' de certa moda, que entre altres coses era el meu interès

Joan Francesc Mira

principal. Però la moda, de tota manera, va sempre lligada al llenguatge visual-plàstic-topològic-funcional propi de l'arquitectura i del disseny, i en el fons no és difícil de reconèixer-ne el valor."

I continua filosofant: "Mentre que per a la cuina el discurs és diferent, perquè els sentits del gust i de l'olfacte sembla que tenen relació amb l'esfera passional –i per tant més primitiva, menys 'noble' o en tot cas menys 'abstracta' i complexa– de l'humà. I doncs, el prejudici que acabe d'enunciar ha estat magistralment desconstruït pel geni de Ferran Adrià. No m'agrada el desconstruccionisme com a moda. Però m'agraden les desconstruccions quan són 'potents', és a dir, sostingudes per necessitats fortes i dotades de conseqüències fecundes, com per exemple la desconstrucció dels conceptes kantians d'espai i de temps per obra d'Einstein... També la desconstrucció realitzada per Adrià ha estat una desconstrucció 'potent', que deriva de necessitats lògiques i poètiques inderogables. El meu somni sobre la pornografia naix de l'experiència, per a mi fulgurant, de la cuina d'Adrià... Hi ha el problema del reconeixement difús de la devaluació (humana, emocional) d'una sexualitat de caràcter no privat i no per gust o afició. És una mica com si es diguera que la cuina verdadera és la que es fa per a les persones estimades, mentre que la cuina professional destinada a un públic d'estranyos és una aberració humana... És possible una artesanía fina del plaer sexual, o n'hi ha prou d'associar els afamats?... És un deliri meu, o potser és només un somni ridícul?" Valentina, doncs, no solament ha estudiat art i disseny, sinó filosofia. I, com sant Pau en el camí de Damasc, tingué una revelació fulgurant que li mostrà el camí de l'apostolat. Cosa que em sembla de primera, atesos els raonaments i la seua aplicació pràctica, pública i davant de les càmeres. És una vocació singular, però potser no tant en un país on Ciccíolina va seure al parlament, i on és també diputada la senyora Vladímir Luxúria, transsexual famosa amb un nom ben suggeridor. No sé què en deu pensar Ferran Adrià.

“Cala Montjoi, Restaurant El Bulli. Inici del sopar. Xoc frontal amb les emocions més potents que una pràctica humana contemporània pugua procurar. És l'inici, per a mi, d'un filó d'evolució crucial, que em portarà a ser la jove que sóc, orgullosament consagrada a una activitat la rellevància de la qual és injustament desconeguda o mal entesa: la pornografia”